

Sygn. akt V KK 349/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **D. S.** skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 stycznia 2017 r.,
kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 19 lutego 2016 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądzić od skazanego koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 19 lutego 2016 r. (sygn. akt II K [...]) D. S. został uznany winnym czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny każda w wysokości 50 zł. Ponadto orzeczono wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści pochodzących bezpośrednio z przestępstwa.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 czerwca 2016 r. (sygn. akt II AKa [...]) wyrok Sądu Okręgowego w Z. w stosunku do oskarżonego został utrzymany w mocy co do winy i kary, a zmieniony w zakresie podstawy prawnej orzeczonego przepadku.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„1. rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 7, 171 § 7 k.p.k., poprzez niewłaściwe zaakceptowanie przez sąd odwoławczy błędnej oceny całokształtu dowodów, poprzez jednostronną, nieobiektywną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz dowolną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie i nadaniu wiarygodności niespójnym, niepełnym, złożonym w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, niekonsekwentnych i nie znajdujących potwierdzenia w innych dowodach wyjaśnień i zeznań pomawiającego skazanego S. Z. Ł., a przez to poczynieniu niewłaściwych ustaleń polegających na uznaniu, że D. S. 4-krotnie zakupił u Ł. metaamfetaminę w łącznej ilości 200gram, uczestniczył w jej obrocie i działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

2. rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, zaakceptowaniu błędnej kwalifikacji czynu określonego w pkt. 39 wyroku sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy z opisu czynu nie wynika co skazany zrobił z narkotykami, co pozwala jedynie na ustalenie wypełnienia znamion występków posiadania środków odurzających, którego znamiona nie polegają na działaniu w celu uzyskania korzyści majątkowej, co wyłącza działanie skazanego w ramach recydywy.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Odwoławczego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji w zakresie skazania D. S. i w tej części przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Rejonowy w Ż. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć ugruntowany już od lat w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że to rozstrzygnięcie sądu odwoławczego winno stać

się przedmiotem kasacji, a zatem zarzuty nadzwyczajnego środka zaskarżenia winny wskazywać na rażące naruszenia prawa, których dopuścił się ten sąd, a nie można "powielać" zarzutów apelacji. Zarzuty apelacji oparte na wadliwych ustaleniach faktycznych mogą być przywołane w kasacji tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy do nich się nie odniesie wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 433 § 2 k.p.k., zaś te oparte na obrazie prawa także w sytuacji, gdy pomimo podniesienia stosownego zarzutu w apelacji sąd odwoławczy stanowisko takie aprobuje, czyniąc to z rażącą obrazą prawa. Co więcej, przywołanie zarzutów apelacyjnych w kasacji służy nie temu, aby je rozpoznał Sąd Najwyższy niejako w zastępstwie sądu odwoławczego, ale jako wykazanie, że albo sąd drugiej instancji rażąco naruszył prawo nie odnosząc się właśnie do tych konkretnych zarzutów, albo że stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu oparte jest na wadliwym interpretowaniu prawa materialnego lub procesowego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt V KK 399/15, LEX nr 2004226). Natomiast analiza zarzutów i uzasadnienia wniesionej kasacji prowadzi do wniosku, że stanowi ona zawaolowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego III instancji sądowej.

Dobitnie świadczy o tym charakter zarzutów, które stanowią akademicki wręcz przykład kwestionowania poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych pod pretekstem wskazania naruszenia określonych przepisów prawa procesowego. Tak m.in. należy interpretować zarzut postawiony w pkt 1 kasacji. Sprowadza się on nie tyle do uzasadnionych rozważań dotyczących wykładni i stosowania art. 171 § 7 k.p.k., lecz do przedstawienia obiekcji odnośnie oceny wiarygodności świadka. Sąd odwoławczy na etapie apelacyjnym odniósł się do tej kwestii wyczerpująco na s. 25-29 uzasadnienia wyroku. Natomiast co do kwestii kwalifikacji prawnej czynu (stanowiła ona także przedmiot zarzutów apelacyjnych) Sąd odwoławczy rozważył tę kwestię na s. 33-34 uzasadnienia precyzyjnie argumentując, jakie racje przemawiały za podzieleniem stanowiska Sądu I instancji co do zamiaru sprawcy wprowadzenia narkotyków do dalszego obrotu.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

l.n